

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Guzun Ion

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Carteră Victor xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în r-nul xxx

Timuș Inga Efrem, născută la xxx, originară și domiciliată în r-nul xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 10.11.2017 – 25.03.2019;

instanța de apel: 22.05.2019 – 18.09.2019;

instanța de recurs ordinar: 21.11.2020 – 24.11.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2019, cauza penală privind învinuirea lui Carteră Victor și Timuș Inga în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin.(2) lit.b) și d) Cod penal s-a încetat, din motivul că există o hotărâre în privința aceleiași persoane cu privire la aceleași acuzații.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Carteră Victor și Timuș Inga sunt învinuiți că la data de 13 aprilie 2017 împreună și de comun acord, în perioada de timp cuprinsă între orele 16:40 până la 16:45, urmărind scopul dobândirii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se la stația PECO „Vento”, amplasată pe șos. Hîncești 242, mun. Chișinău, au sustras un portmoneu, care a fost lăsat fără supraveghere pe teighea, în care se aflau mijloace financiare în mărime de 1320 dolari SUA, care conform ratei BNM constituie 25558.23 lei și acte personale care aparțin cet. Tertiuc Vasile, faptă prin ce i-au cauzat lui Tertiuc Vasile, un prejudiciu material considerabil.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Carteră Victor și Timuș Inga sunt învinuiți că au comis infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(2) lit.b) și d) Cod penal – Furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău - Lupașco Artur, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea totală a sentinței judecătorei Chișinău, sediul Centru din 25.03.2019, pe cauza penală de învinuire a lui Cartera Victor și Timuș Inga, în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Carteră Victor și Timuș Inga să fie recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal și condamnați în baza acestei legi penale la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1300 unități convenționale fiecăruia.

3.1. În motivarea cererii de apel, procurorul în Procuratura mun. Chișinău - Lupașco Artur, a menționat că:

- prima instanță, la examinarea prezentei cauze penale și-a atribuit atribuțiile judecătorului de instrucție de examinare a plângerii în baza art. 313 Cod de procedură penală, astfel în partea descriptivă a sentinței se constată faptul că, „ordonanța adjunctului Procurorului General, Popa Igor din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor este lovită de nulitate. Însă în dispozitivul aceleiași sentințe nu declară nulă ordonanța adjunctului Procurorului General, Igor Popa din 19 iunie 2017, la care face referire.

- prima instanță a emis o sentință ilegală de încetare, deoarece ordonanța Adjunctului Procurorului General, Popa Igor din 19 iunie 2017, de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor nu a fost anulată.

- prin dispozitivul ordonanței Adjunctului Procurorului General - Popa Igor din 19 iunie 2017, s-a dispus: anularea integrală a ordonanței de scoatere de sub urmărire penală a bănuitei Timuș Inga, emise la 15 mai 2017 și ordonanței de încetare a urmăririi penale în privința bănuitului Carteră Victor și clasarea cauzei penale, emise la 18 mai 2017, de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Centru, Chiranda Vera, cu reluarea urmăririi penale în privința acestora. Consideră că ordonanța Adjunctului Procurorului General, Popa Igor din 19 iunie 2017 este perfect legală, iar urmare a stabilirii unor vicii fundamentale în ordonanțele din 15 mai 2017 și 18 mai 2017, acestea au fost anulate cu dispunerea reluării urmăririi penale.

- prima instanță nu a apreciat, în nici un fel, probele cercetate în ședința de judecată, care în ansamblul lor confirmă vinovăția inculpaților Carteră Victor și Timuș Inga în săvârșirea infracțiunii înscrinate, astfel se impunea recunoașterea vinovăției inculpaților și condamnarea dâșilor conform solicitării acuzării.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău- Lupașco Artur, fiind menținută fără modificări sentința Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 25 martie 2019.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, constatările instanței de fond prin care, ordonanța adjunctului Procurorului General, Igor Popa din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor este lovită de nulitate, deoarece odată ce în privința persoanei a fost încetată urmărirea penală sau persoana a fost scoasă de sub urmărire penală, aceasta nu poate fi pusă repetat sub urmărire penală. În acest context, urmează a fi menționat că Ordonanța de încetare a urmăririi penale emisă în privința lui Carteră Victor la data de 18 mai 2017 și Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a lui Timuș Inga din data de 15 mai 2017 nu au fost contestată de nimeni, în virtutea prevederii art. 313 Cod de Procedură Penală. Or, concluzia făcută în ordonanța adjunctului Procurorului General, Igor Popa din 19 iunie 2017 prin faptul că „organul de urmărire penală și procurorul nu au administrat în cauza penală probe suficiente și concludente care să confirme existența faptei infracționale, vinovăția persoanelor pretinse a fi făptuitori, astfel încât să se asigure confirmarea învinuirii prin probele din dosar”, punerea sub învinuire a tuturor persoanelor care au săvârșit infracțiunea, aplicarea justă a legii penale faptelor săvârșite de învinuit, precum și efectuarea completă și obiectivă a cercetărilor chiar și în cazurile în care persoana își recunoaște vinovăția, încalcă dreptul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru una și aceeași faptă, reglementat de art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și libertăților fundamentale.

Instanța de apel a remarcat că, ordonanțele procurorului sectorului Centru, mun. Chișinău, Vera Chiranda din data de 15 mai 2017 și respectiv 18 mai 2017 de scoatere de sub urmărire penală și încetare a urmăririi penale, se echivalează cu o hotărâre judecătorească irevocabilă și reprezintă autoritatea lucrului judecat, care nu permite declanșarea unei noi proceduri cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană.

Astfel argumentul procurorului privind ilegalitatea sentinței de încetare, din motivul că judecătorul abilitat cu atribuții de judecare a prezentei cauze și-a atribuit rolul judecătorului de instrucție și a soluționat cu încălcarea prevederilor art. 313 Cod de procedură penală, plângerea asupra ordonanței adjunctului Procurorului General, Igor Popa din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor este declarativ, or instanța de apel a reținut că la

data de 24 august 2017, Timuș Inga a depus plângere în adresa judecătorului de instrucție în care a solicitat anularea Ordonanței adjunctului Procurorului General, Igor Popa din data de 19 iunie 2017, care prin încheierea Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 28 august 2017 a fost restituită petiționarei pentru înlăturarea neajunsurilor, ordine în care actul de dispoziție a instanței de judecată a fost recepționată de Timuș Inga la data de 18 octombrie 2017.

Instanța de apel a menționat că, conform art. 297 alin. (4) CPP, după parvenirea cauzei penale în instanța de judecată prezenta plângere a fost depusă spre examinare în judecată și a fost declarată nulă ordonanța adjunctului Procurorului General, Igor Popa din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor, iar argumentul acuzării că această Ordonanță nu a fost anulată a fost calificat drept unul declarativ și fără suport juridic.

5. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău – Devder Djulieta a declarat recurs prin care invocând prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18.09.2019, în privința inculpaților Carteră Victor și Timuș Irina cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

5.1. În motivarea recursului depus, procurorul a invocat că:

- omisiunea instanței de apel privind examinarea argumentelor invocate de procuror în apelul declarat, conduce la concluzia că instanța de apel în soluția adoptată a însușit în mod real motivele instanței de fond, preluând constatările și lucrările acesteia, astfel încât a acționat cu derogările de la prevederile procesual – penale, precum și nu s-a condus de recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție expuse în hotărârea nr. 22 din 12.12.2005 (cu modificările ulterioare), privind practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, conform căreia este inadmisibilă promovarea unei reeditări a judecării care a avut loc în prima instanță, or, la o nouă rejudecare instanța de apel, are ca obiect de reexaminare acele dispoziții din hotărâre, care au fost greșit sau nelegal expuse;

- la adoptarea deciziei de menținere a sentinței de încetare a procesului penal în privința lui Carteră Victor și Timuș Irina pe motivul că, există o hotărâre în privința aceleiași persoană, cu privire la aceleași acuzații, instanța de apel nu a respectat regimul motivării soluției, or, motivarea soluției, în cazul speței supuse examinării este expus neclar, termen ce se încadrează în prevederile art, 427. (1) pct. 6) Cod de procedură penală;

- față de aspectele relevate, atât prima instanță cât și instanța de

apel au reținut faptul că „ordonanța adjunctului Procurorului General – Popa Igor din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor este lovită de nulitate”, însă în acest sens ambele instanțe de judecată nu declară nulă ordonanța adjunctului Procurorului General – Popa Igor din 19 iunie 2017, la care fac referire;

- potrivit raționamentelor instanțelor de judecată expuse în soluțiile adoptate, ordonanțele procurorului ierarhic superior de reluare a urmăririi penale, sunt lovite de nulitate, însă nu indică cu claritate cine a dispus nulitatea actului respectiv și care ar fi temeiul ce a condiționat anularea ordonanței menționate *supra*;

- de către Adjunctul Procurorului General – Popa Igor, au fost verificate din oficiu, cu titlu de control ierarhic, materialele cauzei de referință și cele invocate de către procurorul Chiranda Vera în ordonanțele din 15 mai 2017 și respectiv 18 mai 2017, în favoarea soluției de scoatere de sub urmărire penală a bănuitei Timuș Inga și încetare a urmăririi penale în privința bănuitului Carteră Victor, considerând că ambele decizii sânt afectate de vicii fundamentale, din care motiv interesele victimei și necesitatea de a asigura eficiența sistemului de justiție anulează soluțiile adoptate, inclusiv din raționamentele descrise în ordonanța respectivă;

- prin ordonanța de referință s-a dispus reluarea urmăririi penale dat fiind faptul că, ordonanța de încetare a cauzei penale și de scoatere de sub urmărire penală, au fost adoptate ilegal și sunt pasibile anulării, deoarece n-a existat în fapt cauza care a determinat adoptarea acestora, motive care justifică anularea acestora;

- hotărârile respective au fost afectate de un viciu fundamental și anume: ordonanța din 15 mai 2017 nu conține o analiză amplă a probelor acumulate în cadrul urmăririi penale, procurorul Chiranda Vera, limitându-se numai la constatarea faptului că nu au fost acumulate suficiente probe ce ar permite punerea sub învinuire a cet. Timuș Inga de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, iar în privința lui Carteră Victor, procurorul fără o apreciere obiectivă a circumstanțelor de fapt și de drept a concluzionat pripit precum că bănuitul Carteră Victor și-a exprimat acordul de a se împăca cu partea vătămată;

- fazele controlului actelor procedurale sunt epuizate odată cu finalizarea urmăririi penale, și nu este prerogativa instanțelor judecătorești, care examinează o cauză de învinuire, să supună controlului careva acte procedurale, or acuzarea admite faptul că prin critica ordonanței emise de Adjunctul Procurorului General – Popa Igor din 19 iunie 2017, instanțele judecătorești au încercat să mușamalizeze sau să-și justifice temeiurile care au condus la pronunțarea soluției de încetarea procesului penal, însă

în acest sens nu dispune măcar anularea acestui act, preluând astfel, selectiv argumentele invocate în soluția de încetare a procesului penal adoptată în speța dată, fără a proceda la o apreciere proprie specifice activității de judecare a apelului, cerință prevăzută la art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, astfel încât prin această inactivitate a lăsat fără argumente fiecare din criticile și mijloacele de promovare a intereselor procesuale, invocate de procurorul apelant;

6. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că potrivit textului recursului, procurorul invocă temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sub aspectele că „ *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de către procuror și că: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției este expusă neclar*”.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că motivele invocate de recurent în susținerea acestui temei de recurs nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs invocat de către procuror, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin prisma cazurilor specificate de recurent, Colegiul penal lărgit constată că acest temei nu este incident în speță de referință, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante invocate în apelul declarat de către procuror descrise și în pct. 4.1., a prezentei decizii, întemeindu-și soluția în baza probelor cercetate de prima instanță, verificate și apreciate corect și de instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În aceste condiții, făcând referire la argumentele notate de recurent, Colegiul penal lărgit remarcă că, instanța de apel s-a expus desfășurat asupra tuturor chestiunilor deduse spre examinare, ordine în care recursul declarat de partea acuzării se întemeiază doar pe dezacordul cu soluția de încetare a procesului penal în prezenta speță.

În lumina considerentelor invocate, Colegiul penal lărgit, notează că instanțele ierarhic inferioare just au apreciat aplicabilitatea principiului fundamental „*non bis in idem*”.

Astfel, în susținerea considerentelor expuse, este necesar de remarcat statuările Curții Constituționale reflectate în hotărârea nr. 14 din 14 mai 2015.

În acest sens, în conformitate cu pct. 54 a hotărârii nominalizate, principiul „*non bis in idem*” urmează a fi aplicat numai atunci când a fost emis un act cu caracter definitiv, fie că este vorba de o ordonanță de încetare a urmăririi penale, de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire penală, fie de o hotărâre judecătorească definitivă. Prin urmare, principiul „*non bis in idem*” nu se aplică în cadrul căilor ordinare de atac sau al altor proceduri legale de contestare.

Subsidiar, cu referire la alegațiile recurentului în partea ce ține de faptul că hotărârile menționate au fost afectate de un viciu fundamental, pe motiv că ordonanța din 15 mai 2017 nu conține o amplă analiză a probelor acumulate în cadrul urmăririi penale, procurorul Chiranda Vera, limitându-se numai la constatarea faptului că au fost acumulate suficiente probe ce ar permite punerea sub învinuire pe Timuș Irina de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, iar în privința lui Carteră Victor, procurorul fără o apreciere obiectivă a circumstanțelor de fapt și de drept a concluzionat pripit precum că bănuitul Carteră Victor și-a exprimat acordul de a se împăca cu partea vătămată.

La acest capitol, instanța de apel corect a stabilit că la faza urmăririi penale atât inculpatul, Carteră Victor cât și partea vătămată, Tertiu Vasile au solicitat încetarea procesului penal în legătură cu împăcarea părților, încheind și un acord în acest sens. În ședința instanței de fond și apel ambele părți și-au susținut cererile efectuate la faza urmăririi penale iar partea vătămată a indicat că nu are careva pretenții față de inculpați.

Relevante contextului abordat, sunt prevederile art. 276 alin. (5) Cod de procedură penală, care stipulează că, la împăcarea părții vătămate cu bănuitul, învinuitul, inculpatul în cazurile menționate la alin. (1), urmărirea penală încetează. Împăcarea este personală și produce efect doar dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Continuând nota expusă, Colegiul penal lărgit, notează că, pentru ca organul de urmărire penală să poată relua urmărirea penală, legiuitorul la

alin. (4) al art. 287 Cod de procedura penală a stipulat ca această acțiune se admite *„numai dacă apar fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natura să afecteze hotărârea pronunțată”*.

Adică, acestea sânt unele circumstanțe, în care intervine derogarea de la principiul de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași fapta, consacrat în alin. (2) al art. 22 Cod de procedura penală, care prevede derogările admisibile.

Totodată, în acest context urmează a se evidenția și stipulările din art. 6 a Hotărârii Curții Constituționale nr. 26 din 23 mai 2010 cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) art. 63 din Codul de procedura penală, potrivit cărora principiul constituțional de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași fapta impune în linii mari autorităților publice competente nu numai interdicția de a judeca repetat persoana, dar și interdicția de a urmări de mai multe ori persoana pentru aceeași fapta.

La fel, Curtea Constituțională a statuat că pentru a nu transforma dreptul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru aceeași faptă într-un drept absolut, ceea ce ar împiedica descoperirea infracțiunilor și criminalilor, sistemele de drept, inclusiv Convenția, au reglementat expres derogările admisibile. Aceste derogări oferă organelor de urmărire penală posibilitatea de a relua urmărirea penală și sânt formulate, în termeni aproape identici, în art. 22 și art. 287 Cod de procedura penală, precum și în art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție. Conform acestor norme, reluarea urmăririi penale se admite numai dacă *„fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natura să afecteze hotărârea pronunțată”*.

Însă, reieșind din textul ordonanței procurorului din 19 iunie 2017 de scoatere de sub urmărire penală a bănuitei Timuș Inga de reluare a urmăririi penale în privința lui Carteră Victor, Colegiul penal lărgit observă că, la caz, nu au fost constatate careva circumstanțe noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental, care ar fi condiționat reluarea urmăririi penale în cauza nominalizată.

Coroborând cele expuse, Colegiul penal lărgit reține că hotărârile instanțelor inferioare se bazează exclusiv pe legislația procesual penală în vigoare, aplicând just principiul fundamental *„non bis in idem”*, precum și concepția juridică de *„viciu fundamental”*, care de fapt au și generat adoptarea soluțiilor în cauză.

În continuare, potrivit textului recursului declarat, recurentul invocă că în pofida faptului că în hotărârile instanțelor inferioare este indicat că ordonanța adjunctului Procurorului General – Popa Igor din 19 iunie 2017

de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor este lovită de nulitate, instanțele inferioare au omis să declare drept nulă ordonanța adjunctului Procurorului General – Popa Igor din 19 iunie 2017, la care fac referire.

În lumina considerentelor expuse, Colegiul penal lărgit amintește că prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 28 august 2017 prezenta plângere a fost restituită petiționarei pentru înlăturarea neajunsurilor. Actul de dispoziție a instanței de judecată a fost recepționat de Timuș Inga la data de 18 octombrie 2017.

Astfel, conform art. 297 alin. (4) CPP, după parvenirea cauzei penale în instanța de judecată prezenta plângere a fost depusă spre examinare în judecată și a fost declarată nulă ordonanța adjunctului Procurorului General - Popa Igor din 19 iunie 2017 de reluare a urmăririi penale în privința lui Timuș Inga și Carteră Victor, iar argumentul acuzării că această ordonanță nu a fost anulată este declarativ și fără suport juridic.

Conform art. 391 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă: există o hotărâre a organului de urmărire penală asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă de încetare a urmăririi penale, de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de clasare a procesului penal.

Mai mult decât atât, în conformitate cu prevederile art. 396 Cod de procedură penală dispozitivul sentinței de achitare sau de încetare a procesului penal trebuie să cuprindă: 1) numele, prenumele și patronimicul inculpatului; 2) dispoziția de achitare a inculpatului sau de încetare a procesului penal și motivul pe care se întemeiază achitarea sau încetarea procesului; 3) dispoziția de revocare a măsurii preventive, dacă o astfel de măsură a fost aplicată; 4) dispoziția de revocare a măsurilor de asigurare a acțiunii civile și a eventualei confiscări speciale, dacă astfel de măsuri au fost luate.

În aceste condiții Colegiul penal lărgit, reține că la examinarea cauzelor penale în prima instanță și în instanța de apel, judecătorul de drept comun nu își poate atribui competențele judecătorului de instrucție, însă poate oferi aprecieri întemeiate și obiective cu privire la legalitatea actelor emise la faza de urmărire penală. În acest context, în cazul în care se atestă o vădită încălcare a principiilor fundamentale statuate de legislația în vigoare, judecătorul în actul judecătoresc emis, poate constata nulitatea actelor emise la faza de urmărire penală, dacă acestea contravin principiilor fundamentale a statului de drept.

În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și

întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit conchide că temeuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele relevante contestate nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa, detaliat și argumentat asupra fiecărei probe prezentate și chestiunilor esențiale invocate în apelul declarat de procuror, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Devder Djulieta împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Carteră Victor xxxx și xxxxx*.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **24 decembrie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Guzun Ion